

голдѣмъ энтузіазмъ отъ господарь-
тъ на фабрикахъ-тъ, кой-то му чести-
ти, че іе ималъ такъвъ безцѣненъ не-
волникъ.

Джорджъ го поведе по фабрикахъ-
тъ, и му показа машинихъ-тъ, и като
ся бѣ вснаилиъ отъ похвали-ти, го-
воріаше толкосъ гладко, показваше
таквъ увѣренность, и бѣше толкосъ
хубавъ и мѣжественъ, гдѣ-то на го-
сподарь-тъ поченъ да му докрыва-
ва, като виждаше, че стои по низко
отъ ніего. И каквъ работъ има іе-
динъ робъ да обыкаля свѣтъ-тъ, да
изобрѣтава машини, и да си вири
главахъ-тъ помежду господари (джентл-
мени)? Трѣбѣ това да ся прѣкрати!
Той ще го земе назадъ, ще го на-
кара да оре и да копаіе земихъ-тъ,
и ще види тогы, ще ли той да ся
надига така. „И така владѣлецъ-тъ
на фабрикахъ-тъ и всички-ти работ-
ници смаіахъ ся, кога той извед-
нажъ поиска Джорджевахъ-тъ запла-
та и обіави, че ще го земе да го води
у дома си.

„Нѣ Господинъ Гаррисъ” въз-
рази му фабрикантъ-тъ, мы не ся
надѣяхмы на това нѣщо.”

„Та що има? Заръ той не іе мой?”

„Мы съ драго сръдце быхмы ся
сѣгласили да му надбавимъ запла-
тахъ, Господине!”

Безъ всеко възраженіе, Господи-
не, азъ нѣмамъ нуждъ да главявамъ

мой-ти работници, кога ми іе така
воліа-та.

„Нѣ, Господине, той ся вижда, да
іе много способенъ за тѣхъ работъ.”

„Непротиворѣчѣмъ, може да іе и
така, нѣ той никогы не іе былъ спо-
собенъ за койъ да іе работъ, що
сѣмъ му азъ давалъ, това іе вѣрно.”

„Нѣ помыслѣте само за машинихъ-
тъ що іе изобрѣлъ той, възрази іе-
динъ отъ работници-ти, тврьдѣ не
умѣстно.

„О! наистинъ, машина за да избѣг-
не отъ работъ, така ли іе? Не ми іе
чюдно, че іе той изобрѣлъ това! Са-
мо іединъ негритянинъ може да изо-
брѣте такви машини. Тѣ сами сѣ
всичкы-ты машини за отбѣгновоніе
на трудъ-тъ, всекъый іединъ отъ
тѣхъ. Нѣ, той ще си врьви!”

Джорджъ стоіаше като поразепъ,
като чю приговоръ-тъ си отъ чловѣка,
кому-то той знаіаше, че не іе въз-
можно да ся противи. Той скръсти
рацѣ-ти си, и бѣ стисналъ устни-ти
си, нѣ іединъ цѣлъ вулканъ отъ гор-
чиви чювства пламѣше въ грѣди-те
му, и изливаше огнени рѣкы въ
всичкы-ти му жилкы. Той дышіаше
тяжко и голѣми-ти ніегови чръни очи
свѣтіахъ, като раскалени вѣглища,
той бы кипнѣлъ, и бы далъ воліъ на
гнѣвъ-тъ си, безъ да мысли за па-
губно-то послѣдствиіе, нѣ добрый-
тъ фабрикантъ улови го за рѣккы-тъ
и му пришепнѣ на ухо-то: —